

СТЕФАН ТИЌМИ
ЈАС СУМ
АКИ КО

Превод од српски јазик: Елена Пренцова

SAMPLE

Сите книги обично завршуваат со точка.
Оваа необична книга почнува со точка.

Читателу! Допри ја. Мислам, на точката.

Ја допре?

Да.

Благодарам.

Ете, тоа е нашата допирна точка.

Многу е важно авторот и читателот да имаат допирни
точки, бидејќи секако не можат да имаат допирни
запирки, тоа би било глупаво. Инаку, книгава
ја имам напишано за една недела, а ја спремав
за вас со години; типкав по машината за

типкање како избезумен.

Ова е приказна за Акико.

Само требаше да бидам буден
во исто време како и Акико,
бидејќи таа ја диктиреше.

Авџорои

I

ЗДРАВО НА СИТЕ, ЈАС СУМ АКИКО.

Имам пегички и кожата ми мириса на стара хартија.

Често сум осамена.

Кога бев мала, тато постојано ми велеше: „Акико, дете мое, учи ги буквите за да можеш да се објасниш себеси гласно. Броевите немој, всушност, научи ги само римските броеви“.

Потоа ќе застанеше, ќе вовлечеше дим во белите дробови, ќе го испуштеше, па ќе продолжеше: „Научи ги римските броеви само за да можеш да си го најдеш редот во театар, да си го најдеш местото“.

„Во ред, тато“, му одговарав.

„Но“, ќе продолжеше, „во животот нема да ти требаат римските броеви за да си го пронајдеш местото. Ти си восок, не сцена. Ти си восок, не завеса. Ти си восок, не штица. Ти си восок, не драмско дејство. Во тебе, Акико, дете мое, во тебе расте јаже. Околу тебе е темно, а ти си восок. Негувај го јажето во себе како зелени лијани, како мир, како нешто сосема свето и кога ќе изникне, ќе бидеш свеќа. Околу тебе е темно.“

Потоа ќе ја исклучеше ламбата на ноќната масичка.

„Спиј сега, Акико.

Добра ноќ.“

„Добра ноќ, тато.“

Јас сум Акико и внатре во мене растат јажиња. Можам да бидам котва, можам да бидам брег, можам да бидам што сакам. Ама не сакам.

Ги знам сите букви, ама не ги знам броевите.

Кога некој ќе ме праша колку години имам, велам: „Јас сум Акико и немам години“.

Потоа долго се гледаме.

Една вечер, по капењето, го закачив пешкирот на крилото од прозорецот.

Прозорците имаат крила, како да се бели дробови.

Искапена, заличив на поле од шеќерни трски и зборовите сами излетуваа од мене како немирни птици. Се плашам од птици.

Напишав куса песна за човек кој никогаш не се смеел.

Не ги сакам луѓето кои не умеат да се смеат оти тогаш личат на мене.

Напишав песна и ја ставив на ноќната масичка.

(КАКО СЕ ВИКА НОЌНАТА МАСИЧКА ПРЕКУ ДЕН?)

Над масичката и над песната беше закачен мокриот пешкир. Цела ноќ капело од пешкирот на песната.

Капка по капка.

Капка по капка.

Капка по капка. Капка по капка.

Утрото се разбудив збунета.

И тогаш мокриот пешкир прозборе:

„Драга Акико, извини, ноќта ти ја читав песната и солзите сами ми надојдоа, наеднаш. Си се

изнаплакав и сега сум сув. Би сакал да си брег,
Акико, и да ме однесеш на плажа“.

СЕ ЗБУНИВ УШТЕ ПОВЕЌЕ ОД ПРЕД МАЛКУ.

„Но... Но... Ти си пешкир, не восок. Ти си пешкир, не Казабланка. Ти си пешкир, не кукла. Ти си пешкир, не збор. Ти си пешкир, а пешкирите не зборуваат.

ИЛИ ЈАС ПОЧНУВАМ ДА ПОЛУДУВАМ?“

И така, јас сум Акико, во мене растат јажиња, кожата ми мириса на стара хартија, имам пегички, немам години и имам неверојатна дарба: умеам да зборувам со пешкири.

Пешкирите можат да зборуваат, само подметнете им песна.

ВЕРУВАЈТЕ МИ...

Јас сум Акико и живеам помеѓу преградката на тато и летото на лисјето што се сели во постудените краишта.

Ве молам, не прашувајте ме за телефонскиот број затоа што тој број не може да се напише со букви.

Или може. Ама глупаво е.

Нула шест три пет пет осум два бла бла бла бла.

Замислете таков именик! Јас не можам.

Именик преполн со броеви од букви без бројки.

КАКВА ГЛУПОСТ.

Јас сум Акико и висока сум токму онолку колку да наберам јагоди од градината и ниска токму онолку колку да можам да го дофатам брегот.

Облаците се ултравиолетови.

Всушност, само виолетови. *Ултра* е глупав збор. Божем ќе зборуваме. Божем но...

Ултра.

Прецртано.

Ќе зборуваме.

Прецртано.

Но...

Прецртано.

Сега се чини како да сум ги прецртала зборовите под индиго. Ама не сум.

ИНДИГО Е УБАВ ЗБОР.

Јас сум Акико и сакам лексикони. Се плашам од птици. Се плашам да зборувам за својот претходен живот, за своите прапчетоци, за полињата. Ќе се изненадите кога ќе ви кажам од каде навистина доаѓам. Ако воопшто се осмелам да ви откријам.

АКИКО.

Да се викав во рикверц, ќе се викав **ОКИКА.**

Боја на очите: нешто како прегорено млеко,
само посвежо.

Број на чевлите: **А-ЧЕТИРИ.**

Омилена храна: онаа што ќе ми ја приготви тато,
значи без кромид и со многу љубов.

Омилен филм: црно-бел; кога ќе замижам, се
гледам себеси како стрип. Се врамнувам и крај.

Најдобар другар: Пешкир.

Омилена песна: звукот на автомобилот на тато
кога ќе се вклучи трепкачот и кога ќе се чуе:

ТК ТК ТК ТК ТК.

Ме асоцира на штракање со забите, кога чекаш
некого во автомобилот и ц'цкаш:

Ц Ц Ц Ц Ц Ц Ц Ц.

Настанав на полињата со глуварчиња и детелини.

Омилен сликар: оној кому му верувам. Омилен
поет: оној кому му верувам. Омилен пријател: оној
кому му верувам. Тоа така би било по истиот редо-
след во лексиконот.

И сè би било во ред. И со сликарите и со поети-
те и со пријателите.

САКАМ КОГА Е ТАКА. ТОГАШ СУМ МИРНА И СПОКОЈНА.

Јас сум Акико и во слободно време скокам ва-
му-таму за да се избегнам. Благодарејќи на огледа-
лата, често си се среќавам. Чкрткам, полевам цвеќе;
потоа ќе се договориме цвеќето да ме полее мене.
Така учам да цветам

И ПОКРАЈ ТАТО.

Така ги мокрам јажињата внатре во себе. Тоа е
баш пријатно.

И, да. За малку ќе забораев. Возам велосипед.
Мојот велосипед – срце на четири тркала.

Дома го оставам чувството дека сум заборавила
нешто, излегувам на тремот; ја помирисувам кожа-
та – мириса на стара хартија; ги проверувам це-
бовите – празни се; ги проверувам мислите – ги
снемува; косата – мириса на јато галеби; значи – сè
е во ред, може да возам. Тоа се прекрасни мигови.

Јас сум Акико и сакам кога миговите се прекус-
ни.

ТОГАШ СУМ КРОШНА И СТЕБЛО.

Беше четврток. Колку што се сеќавам. Беше четврток.

Ден полн со лисје и пријатни цвркотења на птиците што веќе ги нема.

ТОА Е ДОБРО.

Ќе го паметам тој ден додека сум жива. Дури и потоа. Ако постои потоа.

Тој четврток го возев своето срце на четири тркала низ шумата.

Тогаш (како и сега) за живот ми беа потребни помошни тркалца.

Јас сум Акико и си потпевнував додека го возев велосипедот. Некаква глупава песна ТРА ЛА ЛА ЛА ЛА ЛА и си потпевнував сè до моментот кога ми падна синцирот од срцето.

И ништо.

Само малку си ги извалкав рацете со маслото од велосипедот.

„Ќе ме убие тато“. Си помислив и го продолжив своето патешествие со раце црни како да сум некаква автомеханичарка.

АКИКО – АВТОМЕХАНИЧАРКА.

Г о с п о д е Б о ж е!

Кога се вратив дома, тато загрижено ме чекаше токму на местото каде што проверував дали сè е во ред. Изгледа татковците секогаш чекаат на местата каде што сме ги напуштиле.

Макар накратко. Мракот почна да паѓа како да е синцир.

Тато се загрижил.

„Така и ти треба кога на своја одговорност се качуваш на своето срце.“

Викаше тато.

Викаше тато и некои други реченици, ама јас тој четврток само таа реченица ја запомнив.

Ја запишав штом си ги измив рацете и си ги избришав со пешкирот.

Бев вознемирена. Пешкирот повторно плачеше.

**ПЕШКИР: МОЈОТ НАЈДОБАР
ДРУГАР**

ТАТО: МОИТЕ ПОМОШНИ ТРКАЛЦА

Ja sam Akiko

Stefan Mitić (pen name, Stefan Tićmi)

Copyright © 2018 Stefan Tićmi

Copyright © of the translation: S. Fischer Foundation by order of TRADUKI

Јас сум Акико

Стефан Митиќ (псевдоним, Стефан Тиќми)

Авторски права © 2018 г. Стефан Тиќми

Авторски права © на преводот: Фондација „С. Фишер“ по барање на „Традуки“

Авторски права © 2020 Арс Ламина – публикации, за изданието на македонски јазик

Издава

Либи, дел од Арс Ламина – публикации

Скопје 2020

Едиција

Бестселери за деца

Уредник

Бранка Бугариска

Превод од српски јазик

Елена Пренцова

Лектура

Дејан Василевски

Графичко уредување

Арс Ламина – публикации

Дизајн на корица

Ване Костуранов

Печати

Бранко Гапо – графичко производство, Скопје

Тираж

1000

Сите права се задржани. Ниту еден дел од оваа книга не смее да биде препечатуван или пренесуван во каква било форма или со какви било средства, електронски или механички, вклучувајќи и фотокопирање, документирање или да биде зачуван во систем за повторно пронаоѓање без писмена согласност од издавачот.

Издавањето на ова дело беше поддржано од ТРАДУКИ, книжевна мрежа, на која припаѓаат Сојузното министерство за Европа, интеграции и надворешни работи на Република

Австрија, Министерството за надворешни работи на Сојузна Република Германија, швајцарската фондација за култура ПроХелвеџија, австриското здружение на преведувачи (Куќа на книжевноста Виена) по налог на Сојузното министерство за уметност, култура, јавна служба и спорт на Република Австрија, Гете Институтот, Агенцијата за книги на Словенија, Министерството за култура на Република Хрватска, Ресорот за култура на владата на кнежевството Лихтенштајн, Фондацијата за култура на Лихтенштајн, Министерството за култура на Албанија, Министерството за култура и информирање на Република Србија, Министерството за култура на Република Романија, Министерството за култура на Црна Гора, Министерството за култура на Република Северна Македонија, Министерството за култура на Република Бугарија, Саемот на книгата во Лајпциг и фондацијата С. Фишер.

СIP - Каталогизација во публикација
Национална и универзитетска библиотека "Св. Климент Охридски",
Скопје

821.163.41-93-31

МИТИЌ, Стефан

Јас сум Акико / Стефан Тикми ; превод од српски јазик Елена
Пренцова. - Скопје : Арс Ламина-публикации, Либџи, 2020. - 96 стр. ; 20 см.
- (Едиција Бестселери за деца)

Превод на делото: Ја сам Акико / Stefan Mitić (pen name Stefan Tićmi). -
Стефан Тикми е псевдоним на Стефан Митиќ

ISBN 978-608-259-870-3

COBISS.MK-ID 51680517